

HODINY UTRPENIA
NÁŠHO PÁNA
JEŽIŠA KRISTA

VO VIDENIACH

Luisy Piccarreta

HODINY UTRPENIA
NÁŠHO PÁNA
JEŽIŠA KRISTA

HODINY UTRPENIA
NÁŠHO PÁNA
JEŽIŠA KRISTA

~ VO VIDENIACH ~

Luisy Piccarrey

Z talianskeho originálu:

*Riflessioni ed applicazioni sulle ore della Passione di Nostro Signore Gesù
Cristo della Serva di Dio Luisa Piccarreta*

Vydal: © Zachej.sk, 2022

Preklad: © Martin Csontos

Grafika: © bookwork.sk

Jazyková korektúra: PhDr. Adriana Matoláková, PhD.

ISBN: 978-80-8211-355-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe ani žiadnym spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Predhovor

Nemám rád bedákanie nad našou dobou. Nepáči sa mi napríklad, keď niektorí kresťania „vyplakávajú“, že dnešný sekularizovaný svet celkom stratil zmysel pre hodnotu kríža a obety. Za seba môžem povedať, že s touto vecou mám trochu iné skúsenosti. Na ilustráciu uvediem dva príklady.

Pred rokmi som viedol *stretko*, na ktoré chodili veriaci aj neveriaci chalani. Traja z nich boli vyslovení grázlici – neboli zlí, ale vychovávala ich ulica, a tak sa aj správali. Moje katechézy boli pre nich vzduch a každú chvíľu vyviedli nejakú vylomeninu. Raz som im porozprával príbeh o svätom Maximiliánovi Kolbem, ktorý dobrovoľne išiel na smrť hladom namiesto svojho spoluväzňa. Keď som dohovoriť, zrak mi padol na jedného z chlapcov, zhodou okolností „vedúcu osobnosť“ už spomínaného trojlístka. V očiach sa mu leskli slzy.

Druhý príklad sa odohral v Belgicku, kde som ako študent strávil jeden semester. Krátko po príchode som sa dozvedel, že sa tu prednávkou skončila televízna relácia *Najväčší Belgičan*, za ktorého bol vyhlásený – dobre sa podržte – svätý Damián de Veuster, misionár malomocných, ktorý odišiel žiť do ich kolónie na ostrove Molokai, kde sa

potom aj sám nakazil a zomrel. Medzi jeho konkurentmi, ktorých odsunul na nižšie priečky, bol napríklad belgický akčný herec Jean-Claude van Damme, ktorý urobil oslnivú kariéru v Hollywoode. Podotýkam, že táto anketa sa kona- la v jednej z krajín, nad ktorými niekedy ohrňame nosy ako nad semeniskom sekularizmu.

Na základe týchto a ďalších skúseností si dovoľím pove- dať, že súčasný sekularizovaný človek často nerozumie sym- bolike kríža, ba niekedy ju vyslovene odmieta, no pritom cíti nostalgiiu za tým, čo kríž v skutočnosti znázorňuje – za bez- výhradnou, nezištnou láskou, ktorá je ochotná ísť pre dob- ro milovanej osoby až do úplnej krajnosti. Hoci si to zväč- ša neuvedomuje alebo nepriznáva, v hĺbke duše túži stretávať „živé ikony kríža“ – ľudí, ktorí sú ochotní radostne a nezištne sa obetovať pre dobro druhých. Nemusí pritom ísť o žiadne dramatické gestá sebaobetovania, ale skôr o každodenné roz- sievanie zrníek ľudskosti a súcitu. Ak však príde na lámanie chleba, ak sa od človeka, ktorý sa dennodenne po kvapkách delí o svoj život s druhými, bude v istej chvíli vyžadovať, aby dal všetko naraz, táto výzva ho nezastihne nepripraveného. Dokonalosť v láske sa totiž skladá z maličkostí, no ona sama v žiadnom prípade nie je maličkosť.

Tvárou v tvár odmietaniu Boha zo strany súčasného sveta niektorí kresťania podliehajú pokušeniu chápať realitu krí- ža na spôsob číreho humanizmu. Iste, schopnosť obetovať sa pre druhých nie je výhradným privilegiom kresťanov, ale humanizmus bez Boha má svoje limity. Ak nebudeme čer- pať silu z Kristovho kríža, veľmi rýchlo nás znechutia naše pády a ľudský nevďak.

V tejto súvislosti mi prichádza na um jedna príhoda zo ži- vota svätého Jána Bosca. Keď v Turíne otvoril dom pre opus-

tených chlapcov, netrvalo mu dlho a uvedomil si, že tam chýba ženská ruka a srdce. Poprosil preto svoju mamu, či by mu nemohla prísť pomáhať s každodennou réžiou domu. Súhlasila a presťahovala sa do Turína. Nebolo to pre ňu ľahké, lebo celý život prežila na vidieku. Milovala vidiecky pokoj a bezprostrednosť, a zrazu prišla žiť do priemyselného veľkomesta. Čas plynul a mama Margita (tak jej hovorili všetci chlapi dona Bosca) sa stala ozajstným srdcom domu. Ako som však už spomenul, bolo to za cenu mnohých obiet. Jedného dňa sa stalo, že chlapi sa hrali na vojakov a pri tom, ako „vítazná armáda“ zaháňala na útek protivníka, sa front prehnaný cez zeleninovú záhradku mamy Margity. Výsledkom bola totálna spúšť. Celkom ju to zdrvilo. Jej záhradka bola jediným fliáčkom zeme, ktorý jej v Turíne pripomínal domov, a jedným z mála zdrojov prílepkovania k jedálnemu lístku obyvateľov domu. Večer si vyliala pred svojím synom srdce a na záver mu povedala: Janko, ja už nevládzem, vrátim sa domov. Don Bosco len mlčky sklonil hlavu a ukázal na stenu, kde visel kríž. Mama Margita pochopila. Odvtedy už nikdy nepadlo slovo o odchode. Margita do posledného dychu hrdinsky milovala opustených chlapcov láskou, aké je schopná len mama. Jej hrdinstvo nezostalo nepovšimnuté – aktuálne prebieha proces jej blahorečenia.

Nasledujme príklad mamy Margity a nespočetného zástupu ďalších hrdinov kresťanskej lásky, čerpajme silu z Ježišovej obety – vrcholného dôkazu jeho lásky k nám – a zaštepme svoje životy do kríža – nového stromu života. To nám umožní, aby sme sa stali jeho živými výhonkami, ktorých ovocie bude pokrmom pre svet zomierajúci od hladu po láske. A ich lístie sa stane liekom na rany sveta spôsobené ľudskou pýchou a sebeckosťou.

Aby som neostal len pri pekných úvahách odtrhnutých od praxe, na záver mám ešte jeden celkom konkrétny návrh. Čo keby sme si osvojili návyk každý deň hneď po prebudení pobozkať kríž? Ak je to pre niekoho ťažko zrealizovateľné fyzicky, dá sa to robiť aj v duchu. Môže sa to javiť ako trochu starosvetská praktika, no skúsme sa na to pozrieť takto: Predstavte si, že spolu so svojim najlepším priateľom kráčate večerným mestom a práve prechádzate tmavou uličkou. Zrazu spoza rohu vyskočí ozbrojený človek a namieri na vás pištoľ. Váš priateľ ani chvíľu neváha a vrhne sa do dráhy strely. Útočníka v tej chvíli niečo vyruší a dá sa na útek. Ste v šoku, no bez fyzickej ujmy. Gulku za vás schytil váš priateľ. Rýchlo sa spamätáte a začnete konať. Pokúšate sa mu nahmatať pulz, ale márne. Voláte záchranku. Do pár minút sú na mieste. Záchranári sa všemožne usilujú oživiť ho, ale bezvýsledne. Váš najlepší priateľ je mŕtvy. Vy žijete. Malo to byť naopak, ale on si s vami „vymenil miesto“.

Myslíte si, že by bolo staromódne, keby ste si od lekárov vypýtali gulku, ktorá ho zasiahla, dali si na ňu vyrobiť ozdobnú zlatú schránku a každé ráno ju s vďačnosťou pobozkali? Nie? Tak prečo to bežne nerobíme aj s krížom?

Ježišu, ty si zomrel na kríži, a ja žijem. Malo to byť naopak. Na kríži som mal visieť ja, po celú večnosť, no ty si si so mnou vymenil miesto. Vďaka ti, Pane, a odpusť mi moju nevďačnosť. Chcem volať spolu s celou Cirkvou: Buď pozdravený, kríž, naša jediná nádej!

MARTIN CSONTOS

**Svätý Hanibal Mária di Francia:
Metóda nábožného
praktizovania pobožnosti
*Hodín utrpenia***

Praktizovanie tejto pobožnosti sa nejednému kresťanovi môže zdať veľmi náročné, ak nie priam nemožné. Človek si môže povedať: ako sa možno venovať dvadsaťštyrihodinovému rozjímaniu od piatej do piatej hodiny večer, a potom opäť od začiatku? Niet pochýb o tom, že z ľudského hľadiska je to nemožné. Hovorím z ľudského hľadiska, pretože so zvláštnou pomocou Božej milosti toto rozjímanie môže neprestajne pokračovať takým istým spôsobom, ako ho dlhé roky praktizovala utiahnutá duša, ktorá napísala toto dielo.

Uvedené rozjímanie o utrpení, smrti a pochovaní nášho Pána Ježiša Krista si však možno konať aj bez toho, aby sme mierili do takýchto výšok. Možno to robiť rozličnými spôsobmi prispôbenými našim konkrétnym životným okolnostiam.

Prvý spôsob

Prvý z týchto spôsobov je vhodný pre osoby, ktoré vedú kontemplatívny život v ústraní, či už v kláštore, alebo doma (isté je, že ich nie je veľa). Spočíva v tom, že osoba si najprv v priebehu niekoľkých dní stať za staťou prečíta celé *Hodiny utrpenia* a dôkladne ich premedituje. Po tom, čo si takýmto spôsobom o nich urobila celkovú predstavu, si dotyčná nábožná osoba predloží pred duchovný zrak nadpis a obsah danej hodiny. V prípade, že z dôvodu neodkladných povinností nebude schopná zotrvať celú hodinu úplne pohrúžená do tajomstva príslušnej hodiny, pevne si zaumieni, že sa bude všemožne usilovať mať ho na pamäti, prežívajúc vnútornú sústredenosť v Božej prítomnosti, ktorú bude umocňovať kratučkými strelnými modlitbami. S týmto cieľom je veľmi užitočné ustavične si držať v mysli sled všetkých dvadsaťštyri hodín tak, ako je predložený v tejto knihe, alebo si ho napísať na papier a mať ho neprestajne k dispozícii. Ak má človek možnosť, ešte užitočnejšie je, keď si v priebehu danej hodiny opakovane nalistuje v knihe príslušnú meditáciu a znovu sa do nej pohrúži. Keď bude nábožná duša vyvíjať úsilie, poháňaná týmito úmyslami, a vytrvá v ňom, nebude jej chýbať pomoc Božej milosti.

Toto všetko sa týka denných hodín. V noci je však potrebných aspoň päť či šesť hodín odpočinku, a tak nábožná osoba vykonávajúca si túto pobožnosť si môže pred spaním prečítať jednu alebo aj dve nasledujúce *hodiny utrpenia* navyše. Pokiaľ ide o zvyšné *hodiny* pripadajúce na nočný čas, nech si prečíta aspoň ich nadpisy, a pritom si vzbudí úmysel, že počas spánku chce aspoň v duchu rozjímať nad tými *hodinami*, ktoré nebude schopná premeditovať v stave bdelos-

ti. Náš Pán vo svojej nekonečnej добрote prijme tento úmysel s takou úľubou, akoby bol skutočne premenený na čin.

Druhý spôsob

Osoby, ktoré sú počas dňa veľmi zaneprázdnené mnohými povinnosťami, si môžu vykonať toto nábožné cvičenie iným spôsobom, ktorý je väčšmi šitý na ich mieru. Predpokladajme, že sú ochotné venovať aspoň hodinu denne – polhodinu ráno a polhodinu večer – čítaniu a rozjímaniu o umučení nášho Pána Ježiša Krista. Predpokladajme ďalej, že spomedzi mnohých kníh na uvedenú tému si vyberú práve túto a počnúc prvou stranou *Hodín utrpenia* budú venovať tridsať minút čítaniu a rozjímaniu nad prečítaným, a potom vo večerných hodinách budú robiť to isté s nasledujúcimi stranami, a tak ďalej, až kým nepremeditujú celú knihu. Potom by opäť začali od začiatku a rovnakým spôsobom by pokračovali až do konca, a potom zas a znovu, a takto by to šlo niekoľko mesiacov. Po tom, čo si takýmto spôsobom utvorili celkovú predstavu o *Hodinách utrpenia*, by sa mohli zamerať na jednu konkrétnu meditáciu – tridsať minút ráno a tridsať večer –, venovať jej toľko dní, koľko uznajú za potrebné, a následne prejsť na inú. Pokiaľ ide o ostatné hodiny dňa i noci, mohli by si prečítať nadpisy príslušných meditácií a vzbudiť si úmysel, že nad nimi budú hodinu po hodine rozjímať, a to aj uprostred denných povinností. Zrejme sa im to nepodarí uskutočniť, no nech si napriek tomu opakovane vzbudzujú úmysel, že o príslušných tajomstvách budú rozjímať aj počas hodín nočného odpočinku. Pri voľbe poradia meditácií, na ktoré sa rozhodne zamerať, má daná osoba úplnú slobodu,

ale v piatky by bolo vhodné, aby rozjímal nad tajomstvom ukrižovania a nad tromi hodinami Ježišovej agónie na kríži.

V každom prípade treba mať na pamäti, že tomuto nábožnému čítaniu a rozjímaniu, tak ako každej mentálnej modlitbe, musí predchádzať náležitá príprava spočívajúca vo vzbudení si nábožných citov a túžob, a po jeho ukončení má nasledovať úprimné poďakovanie sa Pánovi.

Tretí spôsob

Ide o metódu umožňujúcu vyčerpávajúcim spôsobom premeditovať všetky denné i nočné *hodiny utrpenia*. Spočíva v tom, že do tohto nábožného cvičenia sa zapojí dvadsaťštyri osôb, z ktorých každá si vyberie jednu *hodinu*. Tie z nich, ktoré si zvolili niektorú z nočných *hodín*, si môžu vykonať rozjímanie nad svojou *hodinou* vopred, ešte pred uložením sa na nočný odpočinok, pričom si vzbudia úmysel zopakovať to v hodinu, ktorú si zvolili, aj keby to malo byť len v spánku. Ak by sa však našlo osem horlivých duší, ochotných podstúpiť v čase od desiatej hodiny večer do šiestej hodiny ráno hodinové nočné bdenie z lásky k Ježišovi Kristovi, ktorý trávil všetky svoje noci v modlitbách za nás všetkých, a každá z nich by sa pomodlila svoju *hodinu*, potom by sa na veľké potešenie nášho Pána vytvorila neprerušená reťaz všetkých dvadsiatich štyroch *hodín*, čo by prinieslo nesmierny úžitok všetkým dvadsiatim štyrom zúčastneným osobám, nesmierne dobro celej bojujúcej i trpiacej Cirkvi a nesmierne triumf oslávenej Cirkvi. Uvedený spôsob vykonávania si tohto nábožného cvičenia by pri troche dobrej vôle mohol byť praktizovaný najmä v rehoľných komunitách, pre ktoré by sa stal zdrojom osobitného požehnania zo strany Najvyššieho.

Prípravná modlitba

Ó, môj Pane, Ježišu Kriste, klačiac v tvojej božskej prítomnosti úpenlivo prosím tvoje srdce, aby mi doprialo bolestne rozjímať o dvadsiatich štyroch hodinách, počas ktorých si z lásky k nám vytrpel mnoho bolestí vo svojom najúctyhodnejšom tele i vo svojej najsvätejšej duši, a všetky si ich korunoval svojou smrťou na kríži. Teraz, keď idem rozjímať o (*po-vedzte ktorej*) hodine tvojho utrpenia, ťa prosím, obdaruj ma svojou pomocou, milosťou, láskou, hlbokým súcitom s tvojimi mukami a pomôž mi do hĺbky im porozumieť.

Za tie hodiny, ktoré nebudem schopná premeditovať, ti ponúkam svoju túžbu urobiť to, svoju vôľu rozjímať o nich počas tých hodín dňa, keď to pre mňa nebude možné, pretože sa budem musieť venovať svojim povinnostiam alebo si budem musieť dopriať nočný odpočinok.

Prijmi, môj najláskavejší Pane, môj láskyplný úmysel a daj, aby priniesol mne samej i mnohým ďalším toľký úžitok, akoby som skutočne, nábožne uskutočnila všetko to, čo teraz túžim vykonať. Ďakujem ti, môj Ježišu, za to, že ma skrze modlitbu pozývaš k zjednoteniu s tebou. Aby som sa ti ešte viac zapáčila, osvojujem si tvoje myšlienky, tvoj jazyk

a tvoje srdce a ich prostredníctvom sa chcem vrúcne modliť, celkom sa rozplynúc v tvojej vôli a láske. Otváram svoju náruč, aby som ťa mohla mocne objat', kladiem si hlavu na tvoje srdce a vydávam sa na cestu modlitby.

Ďakovná modlitba

Môj najmilší Ježišu, pozval si ma, aby som ti robila spoločnosť v tejto hodine tvojho utrpenia, a tak som prišla. Videla som, ako sa zmučený a ubolený modlíš a trpíš, odčínajúc naše hriechy, ako tým najnežnejším a najjasnejším hlasom prosíš Otca o spásu duší. Usilovala som sa zotrvať pri tebe celú hodinu, a teraz, keď ťa musím kvôli svojim každodenným povinnostiam nechať samého, cítim, že ti musím vzdať vďaku a dobrorečenie. Ježišu, ďakujem ti tisíckrát a ešte tisíckrát viac, chválim ťa a dobrorečím ti za všetko to, čo si vykonal a pretrpel za mňa a za všetkých ľudí. Dobrorečenie a vďaka ti za každú kvapku krvi, ktorú si preliat, za každý tvoj nádech, úder srdca, krok, pohľad a za všetku horkosť, a urážky, ktoré si pre mňa znášal. Môj Ježišu, za toto všetko ťa túžim vyznačiť korunou vďaky a dobrorečenia. Ježišu, daj, aby sa celý môj život premenil na ustavičný tok vďaky a dobrorečenia, ktorý nasmeruje na mňa samú i na celý svet prúd tvojich milostí a požehnaní. Ježišu, svojimi najsvätejšími rukami si ma pritisni na svoje srdce a poznač každú čiastočku mojej bytosti svojím požehnaním, aby zo mňa nevyhádzalo nič iné než chválospev na tvoju lásku. Celkom sa

ti odovzdávam, aby som mohla nasledovať každý tvoj krok. Nepatrím už sebe, konaj vo mne ty sám. Odteraz ti celkom odovzdávam svoje myšlienky, aby som ťa mohla brániť pred tvojimi nepriateľmi; odovzdávam ti svoj dych, aby som ťa mohla sprevádzať a robiť ti spoločnosť; odovzdávam ti tlkot svojho srdca, aby som ti mohla neprestajne vyznávať lásku a prinášať ti zadosťučinenie za tých, ktorí ti svoju lásku odopierajú; odovzdávam ti každú jednu kvapku svojej krvi, aby som ti vynahradiť všetko poníženie a prinavrátila ti česť a vážnosť, ktorú ti odopreli tvoji nepriatelia, a namiesto nej ťa zahrnuli urážkami, pľuvancami a zauchami; odovzdávam ti celý svoj život, aby sa stal tvojím strážcom.

Moja najľúbenejšia láska, teraz sa musím ísť venovať svojim povinnostiam, ale aj pri nich naďalej zotrvám v tvojom srdci; desí ma pomyslenie na to, že by som sa od neho vzdialila. Ty ma však budeš mocne držať v náručí, lebo môžeš azda robiť inak? Údery našich srdiec sa navzájom zladia a zlejú sa v jedno, takže mi vlejú pravý život, lásku a dôverné, nerozlučné spojenie s tebou. Môj Ježiš, ak spozoruješ, že ti chcem uniknúť, rozochvej moje srdce, mocne si ma priviň na svoje srdce, obráť na mňa svoj pohľad a zasyp ma dažďom ohnivých šíпов, aby som sa, zasiahnutá tvojou láskou, nechala vtiahnuť späť do spoločenstva s tebou.

Môj Ježišu, pobožkaj ma božkom svojej božskej lásky, objím ma a požehnaj. Aj ja božkávam tvoje najmilšie srdce a blažene spočívam v tebe.

PRVÁ HODINA
Od piatej do šiestej hodiny večer

**Ježiš sa lúči so svojou
najsvätejšou Matkou**

(Prípravná modlitba, s. 13)

Nebeská Matka, priblížila sa hodina tvojho odlúčenia od Ježiša, a preto prichádzam k tebe. Matka, obdaruj ma svojou láskou, obetami a bolesťou, aby som spolu s tebou mohla krok za krokom nasledovať milovaného Ježiša.

Hľa, prichádza k tebe Ježiš s dušou prekypujúcou láskou a ty mu bežíš v ústrety. Keď ho vidíš takého bledého a skormúteného, srdce ti zvierá bolesť, opúšťajú ťa sily a len-len že mu nepadneš k nohám.

Moja sladká Matka, vieš, prečo k tebe prichádza tvoj najmilší Ježiš? Prišiel, aby sa s tebou naposledy rozlúčil, aby ti povedal posledné slová a aby prijal tvoje posledné objatie. Matka, viniem sa k tebe so všetkou nehou, ktorej je schopné moje úbohé srdce, aby som dôverne spojená s tebou a očarená tvo-

jou krásou a dobrotou mohla spolu s tebou prijať objatie milovaného Ježiša. Azda mnou opovrhneš? Azda neprinesie tvojmu srdcu útechu, keď bude mať pri sebe spriaznenú dušu, ktorá bude zdieľať tvoje bolesti, túžby a obety?

Ježišu, aký príklad láskyplnej poslušnosti voči svojej nebeskej Matke nám len dávaš v tejto hodine, ktorá je taká trýznivá pre tvoje najnežnejšie srdce! Aký sladký súzvuk len vládne medzi tebou a Máriou! Aký sladký pôvab lásky, vystupujúci až k trónu večného Boha a šíriaci sa všade navôkol na spásu všetkých pozemských stvorení!

Moja sladká Matka, vieš, čo si od teba žiada tvoj milovaný Ježiš? Nič iné než tvoje posledné požehnanie. Je síce pravda, že každá čiastočka tvojej bytosti vyžaruje lúče dobrorečenia a chvály, ktoré smerujú k tvojmu Stvoriteľovi, ale Ježiš, lúčiac sa s tebou, jednako túži počuť tvoje lúbezné slová: „Žehnám ťa, Syn môj.“ Toto požehnanie, lahodne stekajúce do jeho srdca, vymaže z jeho sluchu všetky rúhania, ktorých sa mu kedy dostalo a ešte dostane. Vskutku sa zdá, akoby si Ježiš vyžiadal tvoje požehnanie ako odčinenie za všetky urážky, ktorými ho zasypáva nevďačné ľudské pokolenie.

Sladká Matka, aj ja sa pripájam k tebe: na krídlach vetrov chcem zamieriť k nebu, kde poprosím Otca, Ducha Svätého a všetkých anjelov o požehnanie pre Ježiša, aby som mu ho mohla priniesť, keď prídem k nemu. Tu na zemi chcem zájsť ku každému človeku a vyzvať každé ústa, každý úder srdca, každý krok, dych, pohľad a myšlienku, aby vzdali dobrorečenie a chválu Ježišovi. Ak to nebudú ochotné urobiť, sama to vykonám za nich.

Moja sladká Matka, po tom, čo som krížom-krážom prebrúsila nebo i celý svet, aby som požiadala Najsvätejšiu Tro-

jicu, anjelov a všetky stvorenia – jas slnka, vôňu kvetov, morské vlny, každý závan vetra, každú iskru ohňa, každý lístoček chcejúci sa vo vetre, každé zablysnutie hviezd a každý pohyb v prírode – o požehnanie pre Ježiša, prichádzam k tebe a spolu s tebou mu kladiem k nohám svoje dobrorečenie.

Moja sladká Matka, vidiac, že ti to prináša útechu a úľavu ťa prosím, predlož moje dobrorečenie Ježišovi na odčinenie všetkého rúhania a urážok, ktorých sa mu dostáva od ľudského pokolenia. Kým ti to všetko predkladám, počujem tvoj chvejúci sa hlas, ktorý vraví: „Syn môj, ty požehnaj mňa!“

Moja sladká láska, spolu so svojou Matkou požehnaj aj mňa: požehnaj moje myšlienky, moje srdce, moje ruky, moje kroky, moje diela a spolu so svojou Matkou aj všetkých ostatných ľudí.

Matka moja, pri pohľade na ubolenú, bledú, smutnú, strýznenu Ježišovu tvár sa v tvojej mysli prebúdza pomyslenie na bolesti, ktoré bude musieť onedlho vytrpieť. Vopred vidíš jeho tvár pokrytú pľuvancami a žehnáš mu; vidíš jeho hlavu prebodnutú trnmi, zaviazané oči, telo roztrhané údermi biča, ruky a nohy prerazené klincami – všade, kam sa chystá ísť, ho už teraz sprevádzaš svojim požehnaním a spolu s tebou ho sprevádzam aj ja. Keď bude Ježiš šľahaný bičom, prebodnutý klincami, zauškovaný, korunovaný trnám, všade ho bude sprevádzať tvoje i moje požehnanie.

Môj Ježišu, moja Matka, z hĺbky duše s vami súcitím; bolesť, ktorú zakusujete v týchto posledných chvíľach, je nesmierna. Matka, vidí sa mi, že bolesť, ktorá zvierá Ježišovo srdce, ti už-už vytrhne z hrude tvoje vlastné srdce. Matka, vytrhni moje srdce z prachu zeme a mocne ho pripútaj k Je-

žišovi, aby úzko spojené s ním mohlo mať účasť na tvojom utrpení. A zatiaľ čo sa k sebe túlite, objímate sa a vymieňate si posledné pohľady a bozky, ja, stojac medzi vašimi dvoma srdcami, vás prosím, aby som mohla prijať vaše posledné bozky a objatia. Nevidíte azda, že napriek mojej biede a chladu môjho srdca nedokážem bez vás žiť?

Môj Ježišu, moja Matka, priviňte si ma k sebe a pevne ma držte; svojou láskou skrz-naskrz preniknite moje úbohé srdce a zovrite ma vo svojom náručí. Moja sladká Matka, spolu s tebou túžim krok za krokom sprevádzať trpiaceho Ježiša, aby som mu mohla poskytnúť útechu, úľavu, láskyplnú prítomnosť a zadostučinenie za hriechy celého sveta.

Ježišu, spolu s tvojou Matkou bozkávam tvoje ľavé chodidlo a prosím ťa o odpustenie pre mňa samú i pre všetky ostatné pozemské stvorenia za všetky chvíle, keď sme odmietali kráčať cestou k Bohu.

Bozkávam aj tvoje pravé chodidlo: odpusť mne samej i všetkým ostatným pozemským stvoreniam všetky chvíle, keď sme nekráčali cestou dokonalosti, ako si to sám praješ.

Bozkávam tvoju ľavú dlaň: daj nám, prosím, účasť na čistote svojho srdca.

Bozkávam tvoju pravú dlaň: požehnaj, prosím, každý úder môjho srdca, každú moju myšlienku a záchvev citu, aby sa, posilnené tvojím požehnaním, skrz-naskrz posvätili; spolu so mnou, prosím, požehnaj aj všetkých ostatných ľudí a svojím požehnaním spečať spásu ich duší.

Ježišu, spolu s tvojou Matkou ťa mocne objímam, bozkávam tvoje srdce a oboch vás prosím, aby ste pribrali moje srdce do spoločenstva svojich srdc, nech sa ustavične živí vašou láskou, vašou bolesťou, vašimi citmi a túžbami, jedným slovom – samotným vašim životom.

ÚVAHY A PODNETY NA KONANIE

Predtým než Ježiš vykročil v ústrety svojmu utrpeniu, zašiel k svojej Matke, aby ju požiadal o požehnanie. Týmto skutkom nás učí poslušnosti, nielen vonkajšej, ale aj tej vnútornej, ktorú si musíme osvojiť, aby sme boli schopní odpovedať na vnuknutia Božej milosti. Niekedy nedokážeme pohotovo uskutočňovať dobré vnuknutia, buď preto, lebo nás zväzuje naša sebaláska, ku ktorej sa pridružujú pokušenia, alebo kvôli ľudským ohľadom, prípadne preto, lebo nie sme ochotní ukladať si sväté násilie.

Odmietnutie dobrého vnuknutia cvičiť sa v čnostiach, konať čnostné skutky a diela lásky či venovať sa pobožnostiam spôsobuje, že Pán sa od nás vzdiali a prestane nás navštevovať svojimi vnuknutiami. Naopak, pohotovým, nábožným a rozumným uskutočňovaním svätých vnuknutí na seba priťahujeme ešte viac svetla a milostí.

V prípade pochybností sa pohotovo a s čistým úmyslom utiekajme k veľkému prostriedku modlitby a k poctivým, osvedčeným radám. Tak dobrý Boh neponechá našu dušu bez vnútorného svetla a pomôže jej uskutočniť jeho spasiteľné vnuknutia, štedro ich rozhojniač, aby jej prinášali čoraz väčší úžitok.

Pri konaní svojich skutkov a pri svojich modlitbách vrátane tejto pobožnosti *Hodín utrpenia* si musíme osvojiť Ježišove úmysly a jeho vôľu, obetujúc seba samých tak ako on na Otcovu slávu a pre dobro duší.

Musíme zaujať postoj pripravenosti vo všetkom sa obetovať pre nášho milovaného Ježiša, pripodobniť sa jeho duchu, konať podnecovaní jeho citmi a celkom sa mu odovzdať, a to nielen vzhľadom na naše vonkajšie bolesti a protivienstvá,

ale omnoho viac vzhľadom na všetko, čo nosíme vo svojom vnútri. Keď bude treba, takýmto spôsobom budeme schopní prijať akékoľvek utrpenie. Takýmto spôsobom budeme napájať nášho smädného Ježiša malými, lúbeznými dúškami. Ak to všetko budeme robiť celkom pohrúžení v Božej vôli, ktorá v sebe pojíma plnosť všetkej sladkosti a radosti, napojíme Ježiša hojnými dúškami lúbeznosti, zmierňujúcimi horkosť, ktorou ho napájajú nevďační ľudia, a potešíme jeho božské srdce.

Predtým než sa pustíme do akejkoľvek činnosti, vždy prosme o Božie požehnanie, aby naše skutky niesli pečať nášho Boha a pritiahli na nás i na všetkých ostatných ľudí jeho žehnajúcu ruku.

Môj Ježišu, daj, nech ma vždy predchádza, sprevádza a nasleduje tvoje požehnanie, aby všetko, čo budem konať, nieslo jeho stopu.

(Ďakovná modlitba, s. 15)

DRUHÁ HODINA

Od šiestej do siedmej hodiny večer

Ježiš odchádza od svojej najsvätejšej Matky a poberá sa do večeradla

(Prípravná modlitba, s. 13)

Môj najmilší Ježišu, zatiaľ čo súcitím s tvojím utrpením a s bolesťou tvojej utrápenej Matky, vidím, že si sa rozhodol vykročiť na cestu, kam ťa volá vôľa tvojho Otca. Láska medzi Synom a Matkou je taká veľká, že vás robí nerozlučnými, a tak sa odovzdávaš srdcu Matky a najmilšia kráľovská Matka sa ukladá do tvojho. Inak by ste nedokázali zničiť svoje odlúčenie. Potom si však navzájom udelíte požehnanie, naposledy ju pobožkáš, aby si ju vopred posilnil pred krutým utrpením, ktoré ju čaká, posledný raz sa s ňou rozlúčiš a odchádzaš.

Bledosť tvojej tváre, tvoje chvejúce sa pery, tvoj pridusený hlas, ktorý znie, akoby si chcel vyplakať celý svoj zármutok, ktorý pociťuješ pri rozlúčke so svojou milovanou Matkou – to všetko mi hovorí, ako veľmi ju miluješ a ako trpíš, keď od

nej odchádzaš. Ale aby ste splnili Otcovu vôľu, svojimi navzájom sa prenikajúcimi srdcami sa jej vo všetkom podriaďujete, lebo chcete priniesť zadostučinenie za tých, ktorí nie sú ochotní prenášať nehu príbuzných a priateľov ani ostatné putá a náklonnosti, hoc aj dovolené a sväté, nedbajúc na to, aby plnili svätú Božiu vôľu, a tak dosahovali stav svätosti, ku ktorému ich povoláva sám Boh. Akú bolesť ti len spôsobujú tieto duše, keď si uzatvárajú srdcia pred láskou, ktorou ich túžiš obdarovať, a namiesto nej sa uspokojia s láskou k stvoreným veciam.

Moja milovaná láska, dovoľ mi, aby som zadostučinovála spolu s tebou za hriechy sveta a ešte pár chvíľ po tvojom odchode zotrvala pri tvojej Matke, aby som ju utešila. Potom zrýchlim krok a cestou sa pripojím k tebe. Preniknutá nesmiernou bolesťou však vidím, že moja Matka sa chveje od úzkosti a jej bolesť je taká veľká, že zatiaľ čo sa chystá povedať svojmu Synovi posledné zbohom, hlas sa jej stráca na perách, takže nedokáže zo seba vydať jediné slovo. Bezmála stráca vedomie a pohrúžená v mdlobách lásky hovorí:

„Syn môj, Syn môj, zo srdca ťa žehnám. Aké horké je toto odlúčenie, krutejšie než smrť.“

Zármutok jej uväzní ďalšie slová v hrdle, a tak od bolesti onemie.

Uboľená Kráľovná, dovoľ mi, aby som ťa podoprela, osušila ti slzy a prejavila ti súcit v tvojom horkom utrpení. Moja drahá Matka, nenechám ťa samú a ani ty ma neopušť, ale prijmi ma k sebe. V tejto chvíli, ktorá je pre teba samú i pre Ježiša taká bolestná, mi ukáž, čo mám robiť, ako ho mám brániť, ako mu mám vynahradzovať urážky nevďačných ľudí a potešovať ho v jeho zármutku, a ak bude treba, nauč ma odvažovať sa položiť zaňho aj svoj život. Nie, nepohnem sa spod tvojho